

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΝΟΥΤΣΟΣ

ΣΥΜΠΟΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

Τὰ πρόσωπα τοῦ συμποσίου εἶναι τέσσερα:

ὁ Πλανητιάδης (ΠΛ), ἀπὸ τῆ «μερίδα» τῶν γραμματικῶν τῆς Παγχαίας,
ὁ Κάλανος (ΚΑ), «ἐμπορος τοῦ φωτός» ἀπὸ τὴν Πήρη,
ἡ Κορωνίς (ΚΟ), σύζυγος τοῦ Κάλανου καὶ ἀδελφὴ τοῦ Πλανητιάδη,
ὁ Κερκίδας ἢ Κερούας (ΚΕ), κυνίζων ποιητῆς, ἀπὸ τοὺς πρωτουργοὺς
τῶν «Beat».

Ὡς πρὸς τὴν ἀφορμὴ γιὰ τὴ συνάντηση τῶν interlocutores καὶ τὴν ἐκδίπλωσιν τοῦ «dialogus poeticus», διευκρινίσεις παρέχει ὁ Πλούταρχος καὶ ὁ Ficino. Ὡς πρὸς τὸν Κερκίδα, εἰδικότερα, τὸν περιγράφει γλαφυρὰ ὁ Ἐμπειρίκος: «ὁ Κερούας διαβαίνει Μουσηγέτης, Διόνυσος μαζὶ καὶ Ἀπόλλωνας μέσ' στὸ στενὸ τοῦ παντελόνι, ἀξύριστος πολλές φορές καὶ πάντοτε ὠραῖος, οὐδόλως φοβούμενος τὴν παρακμὴ πού τὸν ἐξέθρεψε». Οἱ μαρτυρίαι τῶν George Apostolos, George Constantinides, Bill Koumantzelis καὶ Chris Zoukis περιέχονται στὴ βιο-φωτογραφικὴ μονογραφία τοῦ Steve Turner.

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

Ὁ Ξερακιανὸς σαραντάρης, μὲ τὰ κατσαρὰ μαλλιά καὶ τὴ μαύρη ἐλιά στὸ φρύδι, φοροῦσε «toga ex panno nigro, sincero, cum manicis largis, et cara. Ὁ ἐσωτερικὸς τοῦ χιτῶνας ἦταν ἀπὸ κομψότατο καὶ χιονάτο νῆμα, καὶ ἔπεφτε ὡς τὸ χῶμα. Ἀκόμη φοροῦσε ἓνα κολλιὲ ἀπὸ πεντακάθαρο μαλλί στὸ λαϊμό του. Εἶχε πανάκριβα γάντια χρυσοκέντητα καὶ ὑακίνθινα παπούτσια ὀλομέταξα». Ἦταν ὁ Κάλανος ἀπὸ τὴν Πήρη πού μόλις εἶχε ἀναρρώσει στὸ Ἱερόν τοῦ Τριφυλίου Διὸς τῆς Παγχαίας. Τὸν συνόδευε ἡ Κορωνίς πού ἐδῶ καὶ χρόνια εἶχε λουστεῖ μαζὶ του στὰ «stagna Adami et Euae». Σὲ ὅλα του τὰ ταξίδια τὸν ἀκολουθοῦσε ὡς ἐπιδέξια «depraedator», μὲ παρόμοια φορεσιά πού προδίδει τὴν καταγωγὴ τῆς, ἀπὸ τὸν τόπο δηλαδή πού ὀνομάσθηκε «Virgo mundi». Ὁ Κάλανος στὸ θερινὸ ἡλιοστάσιο, μὲ τὸ ὁποῖο ἄρχιζε τὸ ἔτος, πρὶν ἀπὸ εἴκοσι μέρες, εἶχε προσβληθεῖ ἀπὸ δυσεντερία, στὴ νῆσο τῶν Φαιάκων πού τὴν ἐπισκεπτόταν γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ὡς «ἐμπορος τοῦ φωτός». Τὸν κατέβαλαν, ὅπως παρατήρησε ὁ Ἱπποκράτης, «διάρροιαι χολώδεις, λεπτοῖσι, πολλοῖσιν, ὠμοῖσι, καὶ δακ-

νώδεσιν· ἔτσι δ' οἷσι καὶ ὕδατώδεις». Ἐπιπλέον τὸν ἔριξαν κάτω, «ἐμε-
τοι χολώδεις, φλεγματώδεις, καὶ σιτίων ἀπέπτων ἀναγωγαί». Δὲν ἀρκέ-
σθηκε, μὲ τῆ συμβουλή τῆς Κορωνίδος, στὰ “Cubicula sanitatis” τῆς
πατρίδας του ποὺ «φαίνεται νὰ συντελοῦν στὸ ξαναζωντάνεμα τοῦ ἀνθρώ-
πινου σώματος». Οὔτε πάλι βρῆκε τὴν ὑγεία του στὴν «Ψευδῶν ἀγορά»
τῆς Τετρατούπολης, ἔπου χρειάσθηκαν νὰ μείνουν πέντε μέρες. Ἡ Παγ-
χαία, γενέθλιο νησί τῆς Κορωνίδος, «κυπαρίττων τε γὰρ ἔξαισίων τοῖς με-
γέθεσι καὶ πλατάνων καὶ δάφνης καὶ μυρσίνης καταγέμει, πλήθοντος τοῦ
τόπου ναματιαίων ὑδάτων. Ἦν δὲ καὶ τῶν φοινίκων στελέχη μεγάλα καὶ
καρποφόρα διαφερόντως καὶ καρύαι πολλαὶ ἀκροδρύων δαψιλεστάτην τοῖς
ἐγχωρίοις ἀπόλαυσιν παρεχόμεναι χωρὶς δὲ τούτων ὑπῆρχον ἄμπελοι τε
πολλαὶ καὶ παντοδαπαί, αἱ πρὸς ὕψος ἀνηγμένοι καὶ διαπεπλαγμένοι ποικί-
λως τὴν πρόσοψιν ἠδεῖαν ἐποίουν καὶ τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ὥρας ἐτοιμοτάτην
παρείχοντο». Λούστηκε στὸν ποταμὸ ποὺ ἀποκαλεῖται «ἡλίου ὕδωρ», δια-
πιστώνοντας πῶς «τὸ φερόμενον ρεῦμα τῆ λευκότητι καὶ γλυκύτητι δια-
φέρον, πρὸς τε τὴν τοῦ σώματος ὑγίειαν πολλὰ συμβαλλόμενον τοῖς χρω-
μένοις». Τὶς μέρες τῆς ἀνάρρωσης ἀφέθηκε στὶς ὁδηγίες τοῦ Ἐπικούρου:
«ἐπὶ τὴν τοῦ σώματος ὑγίειαν καὶ τὴν τῆς ψυχῆς ἀταραξίαν, ἐπεὶ τοῦτο τοῦ
μακαρίως ζῆν ἐστὶ τέλος». Ἔτσι διάβασε προσεκτικὰ τὴ «Χρυσὴ στήλη»
καὶ ἀποκρυπτογράφησε «τὰ παρ' Αἰγυπτίοις ἱερὰ καλούμενα γράμματα»
ποὺ ἦταν χαραγμένα πάνω της: «τοὺς νομιζομένους θεοὺς δυνατοὺς τινὰς
γεγονέναι ἀνθρώπους».

Καὶ νὰ τώρα μὲ τὸν Πλανητιάδη παρέα καὶ τὸν Κερκίδα ἢ Κερούας σὲ
τέσσερις ψάθινες καρέκλες, γύρω ἀπὸ ἓνα ξύλινο τραπέζι βαθυγάλανο, στὸ
ταβερνάκι τοῦ καπετάν-Γεράσιμου. Στὸ λιμανάκι τῆς Πανάρας: σπινιάλο,
χάνοι, χαμάδες, κάππαρη, παξιμάδι καὶ οἶνος λευκοκόῳ. Μετὰ τὴν τέταρ-
τη κούπα ἄναψε ἡ συζήτηση.

ΚΕ: «Δεῖπνά μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροφα καὶ μάλα πολλά»...

ΚΑ: Ἡ συζήτησή μας δὲν πρέπει νὰ ὑπερβεῖ τὰ συνήθη ὅρια τοῦ διαλό-
γου, ὡς «ξενικόν» ποὺ διατυπώνεται «παρὰ τὸ κύριον».

ΚΕ: «καὶ ἀπὸ τὸ πρᾶγμα τὸ ἔχομεν διὰ νὰ φιλοξενίζης»...

ΠΛ: Πάντως δήπου. Στὸν τόπο μας ἡ ἐπωδὸς τραγουδιέται στὴν ἀρχή·
σὰν στὸ σπίτι σας:

«Μὰ τὸν ἅγιο τὸν Ἀρσένη
τώρα θὰ χορέψ'ν οἱ ξένοι!»

ΚΕ: «Ὁ ταπεινὸς ξενούτσικος μὲ τίνα νὰ συγκάτση»;

ΚΑ: Ποιοὺς θὰ χορέψουμε στὸ ταψὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Ἀσυλαίου;

ΠΛ: Κανόνισε γιὰ σᾶς ἡ Vanessa νὰ τριγυρνᾶτε σ' ἓναν «πλανήτη χωρὶς
βίζα».

ΚΟ: Μάλιστά γε. Ἡ φίλη μου ἡ Redgrave θὰ ἀπορεῖ γιατί ὁ Πλούταρ-

χος δὲ βρῆκε στὸ δρόμο του Παγχώους, δηλαδή «ἀνθρώπους χωρίς διαβατήριο»...

ΠΛ: Μᾶλλον δὲν μπόρεσε νὰ πλεύσει «εἰς τοὺς μηδαμόθι γῆς γεγονότας».

ΚΕ: Γιὰ νὰ πιάσεις τὶς Λιπάρες
κόψε πρῶτα τὶς παπάρες!

ΚΑ: Ἐκχωρεῖ. Ἴδου ὁ σοφὸς «κοσμοπολίτης», ἀπὸ τὸ συνάφι τῶν Κυνηκῶν, ποὺ προσπαθεῖ νὰ κάνει τὶς πόλεις, ἀκόμη καὶ τὶς πιὸ ἐχθρικές, «φίλες».

ΠΛ: Λέγε ἔπη. Ἴσως ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν «παραχάραξιν τοῦ νομίσματος»;

ΚΟ: Ἀπὸ τὴν κριτικὴ δηλαδή τῶν καθιερωμένων βιοτικῶν συμβάσεων γιὰ νὰ καταλήξει τὸν «πολιτισμόν», μέσα ἀπὸ τὴν ὀπὴ ἑνὸς πιθαριοῦ, «ἐκτοπίζων».

ΚΑ: «Ὡς παντάπασιν ἔχουσιν μανικῶς».

ΠΛ: «Πόλεις-καταφύγια» μὲ τὴ βούλα τοῦ «Διεθνοῦς Κοινοβουλίου τῶν Συγγραφέων».

ΚΕ: Τὸν ἀνιστόρητο τὸν Derrida
τετράκις θὰ τὸν κάνεις «ντά»;

ΚΟ: Σπεπτέον. Ἡ φιλοξενία νοεῖται, τὸ ξέρω ἀπὸ τὸ σπίτι μας, ὡς πολιτικὴ πολιτισμοῦ.

ΚΕ: «Ἰππεύοντας Χέοπα παρακάμπτω Derrida»...

ΠΛ: Ἐοικεν. Στὴν Πήρη τί χρειάζεται ἡ πήρα;

ΚΕ: *Cosmopolitan greetings* ἀπὸ τὸ σύντροφό μου Allen: remember the future.

ΚΑ: Ὅρῳ καὶ μάλα. Ἡ ἐπικοινωνιακὴ ἱκανότητα ὅσων συνθέτουν τὸ πεδίο ἀνταλλαγῆς τῶν συμβολικῶν ἀγαθῶν συνιστᾷ κάθε φορὰ τὴ *sine qua non* προϋπόθεση γιὰ τὴν αὐτοδυναμία τῶν ὑποκειμένων ὡς παραγωγῶν καὶ συνάμα ὡς καταναλωτῶν αὐτῶν τῶν ἀγαθῶν.

ΠΛ: Τὸ δικαίωμα τῆς μεταφρασιμότητας, ὅπως τὸ ἀναγνωρίζουμε ἔλοι ὡς θεμέλιο γιὰ τὴν ἠθικὴ τῆς φιλοξενίας, σημαίνει πρὶν ἀπὸ ὅ,τιδήποτε τὴ δυνατότητα προσπέλασης μιᾶς «ἀντι-κοινωνίας» ποὺ θὰ συμπυκνώνει τὴν ἀγρύπνια τοῦ «δέκτη-πομποῦ».

ΚΕ: «Τὶ ἀρμονία εἶναι αὐτὴ ποὺ τρελαίνεται τὸ νόημα».

ΚΟ: Πάντως που. Τὸ διαχύβευμα, ἡ μάγικη ζαριά, τῆς ἐπικοινωνιακῆς ἐπάρκειας ἀφορᾷ στὸ «δέκτη-πομπό» ποὺ μὲ τὴ σειρά του διαθέτει δικό του Ἑρμῆ, τόσο τὸ λόγιο ἔσο καὶ τὸν κερδῶο, ποὺ φτερουγίζει στὴ δαιδαλώδη ἀγορὰ τοῦ καιροῦ μας.

ΚΕ: «Τὶ κυβεύεις περὶ τὰ μέγιστα»; «Πόσον πωλεῖς τὴν σεαυτοῦ προαίρεσιν»;

ΚΑ: Θὰ μπορούσε ἡ μεταφραστικὴ πράξη, ὡς κορύφωση τῆς φιλοξενίας, νὰ ἀποτελέσει τὸ μέτρο - ἰδού ἡ «εὐρεσις κανόνος» - τοῦ ἀνθρώπι-

- νου πλούτου.
- ΚΕ: All ignus know each other
in a moment's talk.
- ΚΟ: Πολύ γε. Έκας όμως οι χαζοχαρούμενοι του «global culture» που δέν τους απασχολεί το έρώτημα: φθόγγος Βαβυλωνίας ή ήγεμονίας σπόγγος;
- ΚΕ: Πρόκειται για τὸ θρόισμα τῆς ἱερῆς βαλανιδιάς του «πολυ-πολιτισμοῦ»:
Maximum information,
minimum number of syllables.
- ΠΛ: Οὕτως. Τί θά κάνουμε ἔμωσ μέ τούς σημερινούς μεταφυσικογράφους τῆς «ταυτότητας»;
- ΚΑ: Ἡ «ύβριδικότητα», ὡς ἀμφισημία τῶν ἐκφάνσεων του ἴδιου πολιτισμοῦ, ἀποκρύπτει μᾶλλον τήν ἄνιση - στό πεδίο τῶν θεσμῶν - συνέυρεση τῶν μερῶν.
- ΚΑ: Στό ρωμαϊκό ὑβρίδιο
κρύβεται ἕνα πορνίδιο!
- ΚΟ: Μά Δί' οὐκ ἔμοιγε. Τὸ ξέρουμε ὅτι ὁ «hybrida» γεννιέται ἀπό Ρωμαῖο πολίτη καί ξένη ἢ δούλη μητέρα.
- ΠΛ: Τὸ «μάγμα» μᾶλλον ἀποδίδει πληρέστερα τῇ μαγιά τῶν φαντασιακῶν «αὐτοεικόνων» μιᾶς ὁμάδας;
- ΚΑ: Πρόκειται για τήν πυκνή ὕλη πού ἀπομένει, σύμφωνα μέ ὅσα εἰκάζει ὁ Γαληνός, ὅταν ἀπό κάποια οὐσία ἀφαιρεθοῦν, μέ ἐκθλιψη ἢ ἐξάτμιση, τὰ ὑγρά τῆς συστατικά;
- ΚΕ: Τῇ ντάρτη, πάρτη·
τὸ μάγμα, σάγμα!
- ΚΟ: Δηλαδή ὅπως τὸ σαμάρι μᾶς φοροῦν τήν «ταυτότητα»;
- ΚΑ: Τοῦτ' οὐκ ἔμσθον. Πάντως ἀπό τήν Πῆρη ὡς τήν Παγχαία καί ἀπό τήν Κιμμερίδα ὡς τῇ Μεροπίδα γῆ δέν λειτουργοῦμε μέ κανόνες φυγοτοπίας, στό βαθμό πού hic et nunc πλάθουμε τὸν ἀντίκοσμο, σκοπεύοντας τίς ἐκάστοτε μορφές «πολιτικῆς ἀγοραφοβίας» ἢ ἀνελευθερίας πού ἐγκαθιδρύει κάθε ἀποτρόπαια Μορφώ.
- ΠΛ: Εἰκότως γε. Ἡ Ἐξουσία, ὡς μεγάλκοσμος καί ὡς μικρόκοσμος, ἔχει πολλὰ ποδάρια καί εὐκόλα κάνει ποδαρικό σιὰ νησιά μας...
- ΚΟ: Ἐπομένως οἰκουμενικοποιοῦμε τήν ἀντίσταση χωρὶς νά κλείνουμε τὸ μάτι στόν ἱεροφάντη τῶν μονοδιάστατων «έτεροτήτων»;
- ΚΕ: Γύρευες τήν ἰθαγένεια
μέ προσποιητῇ εὐγένεια;
- ΚΑ: Οἱ συλλογικότητες τῆς «κοινωνίας τῶν πολιτῶν» ἀναδεικνύουν τὸ δικαίωμα τῆς πολιτιστικῆς δημιουργίας, στό ὅποιο ἐντάσσεται καί

ή αξίωση του «φιλοξενείν», ως ένεργητική κατανόηση τῆς διαφορᾶς (ὅπως τουλάχιστον αὐτὴ κατανοεῖται στὴ διεργασία μεταφρασσιμότητας τῶν συμβολικῶν ἀγαθῶν) καὶ ὡς διαρκῆς ἀνάτηξη τῶν ὀριζόντων.

ΠΛ: Πάνυ μὲν οὖν. Πές μας γιὰ τὴ μικροφυσικὴ τῆς ἐξουσίας, ὅπως τὴ βίωσες κατὰ τὴν καθημερινὴ ἐπικοινωνιακὴ δράση στὴ χώρα τῶν Φαιάκων.

ΚΕ: «...τὴν ὥρα ποὺ στοῦ ἔθνους τὰ σχολεῖα διαβάζουνε σονέτα τοῦ Μαβίλη, κι ἔτσι φριχτό, ἀγουροξυπνημένο, σὲ ρίχνουνε στὴ διδακτέα ὕλη»!

ΚΟ: Παπαί, ὦ Κερκίδα, δεινός μοι δοκεῖς γεγονέναι μαθητής...

ΚΕ: «...κι ἂν ἤμουν πράγματι ἰκανός γιὰ ἐντεκασύλλαβο θά'χα ξεσκίσει τὸ Μαβίλη ἀπὸ καιρό»!

ΠΛ: Ἡράκλεις τῆς σεμνοτυφίας!

ΚΟ: Ἐξακολουθοῦσε ὁ Μαβίλης κι ὁ Θεοτόκης νὰ ἀντιμάχονται τὴ «Ρολίνα»;

ΚΕ: «Ὁ ζαριστὴς καθημερινῶς διὰ κέρδος ἔχει θάρρος»...

ΚΑ: «Κυβεία γὰρ ὁ Πλάτων τὸν βίον ἀπέικασεν, ἐν ᾧ καὶ βάλλειν δεῖ τὰ πρόσφορα, καὶ βαλόντα χρῆσθαι καλῶς τοῖς πεσοῦσι». Ἴσμεν. Δὲν μειώθηκαν πάντως οἱ προσδοκίαι, ἰδίως τῶν χαμηλῶν κοινωνικῶν τάξεων, γιὰ τὴν ἔλευση τοῦ «χρυσοῦ αἰῶνα» ποὺ ὑπόσχεται ἀφειδῶς ὁ Τζόγος.

ΚΟ: Παιδιὰν λέγεις τινά. Δὲ μοῦ μένει παρὰ νὰ ἀτενίζω μὲ ὑπεροψία μικροῦ παιδιοῦ τὸν Mallarmé: «Μιὰ ζαριά ποτὲ δὲ θὰ καταλύσει τὸ τυχαῖο» («hasard»).

ΚΕ: Στὰ βιολιά καὶ τὰ κλαρίνα τί ζητοῦν τὰ κρινολίνα;

ΠΛ: Ὁ Λορέντζος ξαναμάζεψε συνέδρους-γαριβαλδινούς;

ΚΕ: «Νὰ καὶ ἡ Ναυσικά ἀπὸ τσοῦ Κορφοῦς τυλιγμένη μὲς στὴ σαπουνάδα. Εἶχε τρεῖς φονιάδες ἀδελφοὺς κάπου στὸ Μαντούκι, στὴ Σπιανάδα»!

ΚΑ: Πῆ; Μίλησα γιὰ τὸν πολιτικὸ διανοούμενο ποὺ κινήθηκε, στὶς περιόδους ὅταν ἀπαρνήθηκε τὸ otium cum dignitate, ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς συμπληγάδες ἔθνικοῦ καὶ κοινωνικοῦ ζητήματος, ὡς συνοδοιπόρος μάλιστα τῶν «Κοινωνιολόγων».

ΚΟ: Σὲ ἄκουσα νὰ ἐξηγεῖς τὴ στάση τους στὴ Β' Ἀναθεωρητικὴ Βουλὴ καὶ ἀκαριαῖα, πρὶν τὸ πεῖς, ἦλθε ὁ συνειρμός γιὰ τὴν ἀγόρευση

- τοῦ ποιητῆ.
- ΚΕ: «Μὲ γενικὲς ἀπόλυτες καὶ ἰσόκωλα
ἀντὶ νὰ πᾶμε ἔμπρὸς πᾶμε πισόκωλα»!
- ΠΛ: Οὕτω μὲν οὖν, ὦ βέλτιστε. Μὲ τὸ τεσσαράγκωνο τοῦ Λιθουανοῦ τῶν
Παρισίων ποῦ φτάνουμε;
- ΚΕ: and rose reincarnate
in the ghostly clother of jazz!
- ΚΑ: Πῶς θὰ εὐστοχήσει σὲ κείμενα, ὅπως τοῦ Βάρναλη ἢ τοῦ Καμπαλιέ-
λη, ποῦ στοιχειοθετοῦν μορφώματα διαλεκτικῆς κυρίου καὶ δούλου;
- ΚΟ: Ὁ Ἕλληνας Sprengler τῆς Χαϊδελβέργης προσγράφει, μὲ ὕφος σὰν
τὸ δικό σας, τὴ δημοτικότητα τῆς Σημειωτικῆς στὸν τρόπο λειτουρ-
γίας τῆς «μαζικῆς δημοκρατίας».
- ΚΕ: Οἱ ποιητὲς φταῖνε ἢ τὸ καλούπι
ποῦ τοὺς δείχνει ἓνα σουλούπι;
- ΚΑ: Ἐτοιμάζεσαι νὰ ἀφηγηθεῖς τὰ δεινὰ ποῦ ὑπέστη ἡ Narratology;
- ΚΕ: Θὰ ὀργανώσω agitprop
στοὺς κληρονόμους τοῦ Propp!
- ΠΛ: Δὲν σηκώνεται ἡ τρίχα τῆς κεφαλῆς τους στοὺς στρατευμένους τῆς
κοινωνικῆς διαμαρτυρίας, ὅταν ὁ γενάρχης τῆς φόρμουλας «φύση vs
κοινωνία» (στὴν ἐποχὴ τῆς «artificial intelligence» κάποιος θὰ ἀ-
ναλάβει νὰ μᾶς πείσει ὅτι ἀνήκει στὸ φορτίο τοῦ DNA) διατείνεται
ὅτι ἡ «ἱστορία δὲν συνδέεται μὲ τὸν ἄνθρωπο»...
- ΚΕ: «Ἄχ...ὄλα τετράγωνα»!
- ΚΑ: Δέδοικε μὲν οὖν. Προσθέτει μάλιστα ὅτι εἶναι ἓνας «μῦθος» στὸν
ὁποῖο «γαντζώνεται ἀκόμα ὁ ἄνθρωπος ὁ λεγόμενος τῆς ἀριστερᾶς»!
- ΚΕ: Οἴμοι. Ἐγὼ πάντως πάω ἀβίαστα ἀπὸ τὸ σημαῖνον στὸ σημαίνόμε-
νο:
Τὴ σημειωτικὴ
ἀνακάλυψα
στὶς ἐναλλαγὲς καὶ τὶς φωτοσκιάσεις
τοῦ κορμιοῦ σου.
- ΚΟ: Τοῦτ' οὐκ ἔμαθον. Ἄνήκει στὴ λογικὴ τοῦ συγκεκριμένου ἢ ἀντί-
θεση «φύσης-πολιτισμοῦ»;
- ΠΛ: Δικαιολογημένα ὁ Βολταῖρος γκρίνιαζε γιατί οὔτε στὰ νησιά τῶν
Ὀρκάδων καὶ τοῦ Τοπιναμποῦ μπορούσε νὰ ἀνευρεθεῖ ὁ παρθενικὸς
ὕμενος τῆς φύσης.
- ΚΑ: Τὸ ἴδιο κι ὁ Marx γιὰ τὴν «ἀνέγγιχτη φύση» ποῦ πιθανὸν νὰ ὑπῆρ-
χε μόνο σὲ κάποια κοραλλιογενὴ νησιά.
- ΚΟ: Εἰρήσθω: «Ὡς δ' ἔστιν ἡ φύσις, πειραῖσθαι δεικνύναι γελοῖον».
- ΚΕ: Παρτίδες δυὸ μπιρίμπα

έπαιξα με τον Σκαρίμπα!

ΠΛ: Στη θεωρητική σκέψη μπορεί να «άνυψωθεί («aufzusteigen») το «άφηρημένο», δηλαδή ή «χαοτική παράσταση του ὄλου», στο «συγκεκριμένο» που αναδύεται από την «πλούσια σε καθορισμούς και σχέσεις ολότητα».

ΚΑ: Σαφέστατά γε.

ΚΕ: You should have seen me reading Marx.

ΚΟ: Εικότως γε. Και δὲν φοβᾶσαι τούς μακρινούς απόγονους του Δίω-
νος;

ΚΕ: Τούς έχω ξορκίσει με τη σεμνοτυφία μου:

Ίσχοί μου σίχοι
τὰ ζαγάρια του Γκριμάτσα
καραδοκοῦνε στὰ σοκκάκια
νά σᾶς κόψουνε στὰ τέσσερα
δίχως φόβο και ἔλεος.

ΚΟ: Θα σου τὸ πεῖ κανείς: κακόμοιρέ μου, οὔστ,
πού θα σε παραβάλω με τὸν Proust!

ΚΕ: «Δὲ διάβασα τὸν Προύστ
δὲν ξέρω τὸν Τολστόι
ἀκούω μόνο οὔστ
ἀπ' τὸ μισό μου σόι»!

ΠΛ: «Μισέω μνάμονα συμπόταν»... Διάλεξε:

λουκούμια Algirdas
ἢ πασούμια Adidas;

ΚΕ: Μὰ στῶν γραπτῶν τούς μενδρεσέδες
σχίζουν ἀπνευστὶ χασέδες!

ΚΟ: «Εἶσαι τὸ ποίημα πού λείπει ἀπ' αὐτὸ τὸ μάθημα.

Κι αὐτὸ τὸ τυπωμένο πρᾶγμα πού κρατῶ
θα μείνει ὅπως εἶναι. "Ἐνα κλειστὸ τετράγωνο».

ΠΛ: Ἀκόμη κι ἂν τούς δώσω νὰ τεμαχίσουν ἓνα «δυστυχογράφημα» ἢ
ἓνα «μοιρογράφημα»;

ΚΕ: Τέσσερα παλληκάρια σὲ τόπο ἄγωνα
ἔστῆσαν τὸ γιατάκι τους τετράγωνο!

ΚΑ: Ὁ Claude, ἀκόμη κι ὅταν τὰ σούρνει τῆς Ἀριστερᾶς, δείχνει αὐτο-
κριτικός: «Ἡ ἀντίθεση ἀνάμεσα στὴ φύση και τὸν πολιτισμὸ, στὴν
ὁποία ἐπέμεινα παλαιότερα, μοῦ φαίνεται σήμερα ἐπεδυμένη με μιὰ
κυρίως μεθοδολογικὴ ἀξία».

ΚΟ: Θα προχωρήσω περισσότερο και θα «περιεργασθῶ» τὰ «σημεῖα»
τῆς μεθόδου του, τὴ «μυθοπλαστικὴ» ὑφή του «hricolage».

ΚΕ: Θα τοῦ κόψεις στὰ τέσσερα τὰ φρύδια

- κρατώντας τὰ δικά του τὰ κοπίδια;
- ΠΛ: Τὸ ἔκανε πρῶτος «ἀπο-δοκιμαστικά» ὁ Derrida.
- ΚΕ: Μὲ δυό-τρεῖς ἐλίτσες
φέρτον στὶς Μπενίτσες!
- ΚΟ: Πῶς λέγεις τοῦτο; "Ἴσως τὸν ἀποτρέψουν οἱ θιασῶτες τοῦ «θεωρη-
τικοῦ antihumanisme»...
- ΚΕ: Τίμησαν τὸν Althusser
μὲ τὸν τίτλο τοῦ «Sir»!
- ΠΛ: Ἐπομένως, πῶς δεῖ τὸν νέον ποιημάτων ἀκούειν;
- ΚΕ: «Ἔτσι ἔπως ἔγραφα τὸ ποίημα
ἢ λέξη πόρτα
ἀνοιξε τρίζοντας
κι ἀέρας μπῆκε μὲς στὸ σπίτι»!
- ΚΑ: Συμφωνῶ μὲ τὸν παλιό μου φίλο - «ποιητὴν γὰρ ἔφη πάντα στοχά-
ζεσθαι ψυχαγωγίας, οὐ διδασκαλίας».
- ΚΕ: Ὁ «βρικόλακας» τοῦ Ἐλεάτη
ἀδιακρίτως βγάζει μάτι;
- ΚΟ: Οὐδαμῶς οὐδ' αὐτὴ ἔρρωμαι. Προτιμῶ νὰ ἐπιμείνω στοὺς τρόπους
μὲ τοὺς ὁποίους ἐντάχθηκε τὸ συνέδριο στὸ σύνολό του σὲ μιὰ τοπι-
κὴ κοινωνία ποὺ προσπορίζεται κυρίως τὴν οἰκονομικὴ της εὐρω-
στία ἀπὸ τὸν τουρισμό.
- ΠΛ: Ἐσεῖς ἔχετε ἀπαρνηθεῖ τὸν Σωκράτη ποὺ ἀρκοῦνταν στὴ γειτονιά
του: «τὰ μὲν οὖν χωρία καὶ τὰ δένδρα οὐδὲν μ' ἐθέλει διδάσκειν, οἱ
δ' ἐν τῷ ἄστει ἄνθρωποι».
- ΚΕ: «Ἔτσι κι ἀλλιῶς στὰ μέρη τὰ δικά μας πάντα ταξιδεύουμε».
- ΚΑ: Καὶ τοῦτο εἰκός. Δὲν ὑπῆρξαμε μισαπόδημοι, ἀκόμη καὶ ὡς οὐρα-
γοὶ ἐνὸς «postmodern tourism».
- ΚΟ: Ἔοικεν. «Εἰ μὴ θάλασσα ἦν, πάντων ἂν ἀγριώτατον ζῶον κἀνδεέ-
στατον ὁ ἄνθρωπος».
- ΚΕ: Ἐνα βράδυ στοὺς Κορφοὺς
σκόνταψα σὲ δυὸ γοφούς,
ἀπὸ τὴ μιὰ ἢ Σαλμονέλα
κι ἀπ' τὴν ἄλλη ἢ Σιγκέλα!
- ΠΛ: Οὐ πάνυ κατανοῶ. Τριγυρνούσατε στὸ Libro d' oro μὲ τὸν Θεοδωρῆ
τὸ Ντόρρο, μπαῖρακτάρη τοῦ χοροῦ, κρατώντας τὴν Ὀμπρέλα, γιὰ
νὰ μάθετε πῶς σμίγει ἡ ποίηση μὲ τὴ θερμοπληξία;
- ΚΕ: listening to the crack of doom
on the hydrogen jukebox...
- ΚΟ: Περί-που. Ὑπῆρξαν καὶ χειρότερα.
- ΚΑ: Πῶς δ' οὐ; Ἀπὸ ἓνα σοφρίτο ἀκαριαῖα μαραίνομαι καὶ φρίττω, μὲ

μιά ντουζίνα συνέδρους στο νοσοκομείο και με τον καλόβολο Σπυρέτο, που σιτίζεται με δημοτικό μπουρδέτο, να κινεί γη και ούρανο για να μάς αναζωογονήσει.

ΚΕ: Για την αϊγλή του Μαβίλη
δοκιμάσατε ασφοδίλι;

ΚΟ: «Δείλη ημέρας τελευτή».

ΚΑ: Με τη σιγκέλα έγινα πρωτοσύνκελος ή Σαλμωέας με το «πάθος» των Φαιάκων χωρίς να ξεχωρίζω, μέσα στον πυρετό και τη στομαχοζάλη, τον «ξένο» ως πρόκληση.

ΚΟ: Τον «ξένο» των πόλεων μας;

ΚΑ: Το «feudum acinganozum» της Κέρκυρας χρονολογείται τον 14ο αιώνα.

ΠΛ: 'Ο εξάδελφός σου τά 'γραψε πολύ νωρίς· και χάθηκε επίσης νωρίς.

ΚΕ: Θύμα «θηριοδεικτών» της 'Αμερικῆς;

ΚΑ: Οί ντόπιοι «Σκύθες» δὲν μπόρεσαν να «τούς δώσουν απάντηση»...

ΚΕ: 'Από τη μεριά του Βίδο
άντικρίζεις τον μπαντίδο,
με καλάζνικωφ στο χέρι
και Levi's στο κωλομέρι!

ΠΛ: «Μέρμερον χρήμα»! Θα μπορούσες να περιληφθείς στην «πλειοψηφία» των δασκάλων με τον ξενοφοβικό λόγο αντιμετώπισης των «άλλων»...

ΚΟ: 'Αδεέστατα μὲν οὖν. Πρωτοετής πάντως ο Μαβίλης τά 'βαλε με το Πανεπιστήμιο 'Αθηνῶν, υπενθυμίζοντας στους συνέδρους που προέρχονταν απ' αυτό:

«'Από τις τόσες χάρες της και από τα τόσα μάγια
δὲν ἄφησέ μας ή 'Αθηνᾶ παρά την κουκουβάγια».

ΚΑ: "Εοικε γοῦν. Νά 'σου, στο νεφοσκεπές κέντρο της Τερατούπολης, ένα ολόκληρο περὶ θῆμερο, με θεραπευτική ἄγωγή και ὁδηγίες ἀνάρρωσης.

ΚΕ: A war-creating Whor of Babylon
bellowing over Capitols and Academies.

ΠΛ: Πῶς λέγεις τοῦτο; οὐ γὰρ μανθάνω. "Αντεξε ο Κάλανος διευκρινίζοντας πῶς ἕνα ταξίδι στην 'Ανατολή μεταβोलίζεται σε «ἀγαλμάτινο ἄερα» της λογοτεχνίας.

ΚΑ: «Νά με κρεμάσουν ἀνάποδα ἂν ποτέ προφέρω κάποια κρίση για ό,τι-δήποτε! Δὲν εἶναι ή ἡλιθιότητα ἀπὸ το ἕνα μέρος και το πνεῦμα ἀπὸ το ἄλλο. Εἶναι ὅπως ή διαφθορά και ή ἀρετή. Πανοῦργος αὐτὸς που τις ξεχωρίζει».

ΚΕ: Σφιχτομύτης·

- μήπως μῆτις;
- ΚΟ: «Σκέφτομαι τὸν Ὅμηρο, ἔχω τὴν ἐντύπωση ὅτι καθὼς κυλᾷ τὸ νερό, παρασέρνει μαζί του χαμένους ἑλληνικούς στίχους»...
- ΚΕ: Πῶς ἦρθε στὴν Ἑλλάδα ὁ Φλωμπέρ;
Μ' ἓνα σαράβαλο τρακτέρ!
- ΚΟ: Οὐχ ἔπομαι, ὦ ἑταῖρε, τοῖς λεγομένοις. Οὔτε τῆ λειτουργία τῆς «ἐξωτοπίας» ἀναγνωρίζεις οὔτε ὑπῆρξες ποτὲ ἀντιπρόδειος... Ξενοφῶν.
- ΚΑ: «ἐκείνους τοὺς κακόγλωσσους ποὺ φέγουν ὅ,τι δοῦσι
κι ἀπόκεις δὲν κατέχουσι τὴν ἄλφα σκιάς νὰ ποῦσι»...
- ΚΕ: Ξουράφια ἀπὸ τὰ Γιάννινα κι ἀκόνι ἀπὸ τὴν Πόλη!
- ΚΟ: Ἴττω Ζεὺς, φησὶν ὁ Ἄρταϊος.
- ΠΛ: «τὸ δὲ ὄνομα Δαβὶρ ἦν τὸ πρότερον Πόλις γραμμάτων».
- ΚΕ: «Εἰ τὸ τρέφειν πώγωνα
δοκεῖς σοφίαν περιποιεῖν,
καὶ τράγος εὐπώγων
αἰψ' ὄλος ἐστὶ Πλάτων»!
- ΚΑ: Θυν(ν)οθήρα, σοῦ ξέφυγε μιὰ ψείρα!
- ΠΛ: Τοῦ ἀνήκει παρασπόρι
ἢ μιὰ βάρδια στὸ βαπόρι;
- ΚΕ: «Τὸν κίνδυνο ἅμα τὸν φοβᾶσαι σὲ δαγκώνει»...
- ΚΟ: Εἶεν. Εἶχες νέες ὑποχρεώσεις νὰ διεκπεραιώσεις...
- ΚΕ: Τοῦ ἀγίου Κολωνακίου μεγάλη ἡ χάρη:
ἐμπύρετος κομφερασιὲ βιβλίου τοῦ Ζουράρι!
- ΚΑ: Ὁ κατὰ Χριστὸν σαλὸς ὑποδεικνύει στοὺς μαρξιστογενεῖς θιασῶτες τοῦ «in letzter Instanz» ὅτι εἶναι φίλος μου σὲ προτελευταία ἀνάλυση.
- ΚΕ: «Θεέ μου, μ' αὐτὴ τὴν εὐτελὴ πραγματικότητα γύρω μας κινδυνεύεις.
Πῶς νὰ σὲ σώσω»;
- ΠΛ: Στὴν Τερατούπολη, *prima vista*, ὅλα γιγαντώνουν: κοινωνικὲς διακρίσεις, περιχαρακώσεις γεω-κοινωνικὲς, θόρυβοι, μόλυνση τοῦ περιβάλλοντος, ἀνεργία, ναρκωτικά, πορνεία, αἰσθητικὴ ρύπανση, ἐντατικοποίηση τοῦ ἐργάσιμου χρόνου κτλ. «Ἐλεήσω τὴν Οὐκ-ἤλεημένην καὶ ἐρῶ τῷ Οὐ-λαῶ-μου»!
- ΚΕ: with dreams, with drugs, with waking nightmares,
alcohol and cock and endless balls.
- ΚΟ: Οἱ Κυνικοὶ σαφῶς ἐναντιώνονται σὲ ὅσους «ἐπιμηχανῶνται αὐτοῖς
καὶ σιτία πονηρὰ καὶ βαλανεῖα».
- ΚΑ: Κάλανος καὶ ὄχι Βάλανος, παρακαλῶ. «Davos sum, non Oedipus»!
- ΠΛ: Σκοπῶ. Στὴν πόλη τῶν Τεράτων δὲν γιγαντώνει ἀντίστοιχα ἡ ἀντοχή μας;

- ΚΕ: Τὸ καυσαέριο καὶ ἡ ἀυπνία
σου ἐξήντησαν τὰ πηνία!
- ΚΑ: Οὐ φαίνεται. Στὴ σκιά μιᾶς ὀλάνθιστης - μῶβ καὶ λευκῆς συνάμα -
βουκαμβίλιας ἐπιθυμοῦσα νὰ συναντήσω τὸν Bougainville.
- ΚΕ: «καὶ κουφισμοῦ παραψυχὴν καὶ στεναγμοῦ τὴν λύσιν»...
- ΠΛ: Τὸ ἀποτυπώνουν ὠραῖα τὰ τραγούδια σας:
«... νὰ δῶ τῆς Λέρου τὰ βουνὰ νὰ μοῦ διαβοῦν οἱ πόνοι!»!
- ΚΟ: Ἄντε νὰ βρεῖς τὸν Νεῖλο γιὰ νὰ σοῦ διδάξει *Περὶ διαφορᾶς ἡσυχίας
κατὰ πόλιν καὶ ἐρημίαν!*
- ΚΑ: Στους τόπους μας σπάνια μονολογῶ ὅτι «σικχαίνομαι πάντα τὰ δη-
μόσια».
- ΠΛ: Πῶς δ' οὐ; Στὶς μέρες μας τὰ ἀντισώματα θεριεύουν, ὅποιο ὄνομα κι
ἂν ἔχουν: «οἱ μὲν ἀλήτην, οἱ δὲ πτωχόν, οἱ δὲ τινες καὶ φιλόσοφον
ἐκάλουν».
- ΚΕ: the madman bum and angel beat
in Time.
- ΚΟ: Οἱ Μπεάτοι δέχονται στὸ πετσί τους τὸν «κοινωνικὸ ἀποκλεισμό»;
- ΚΕ: Μὲ μονογραφίες τοῦ μπάτσου καὶ τοῦ κλώτσου
ποιοὶ θέλουν νὰ πλασαρισθοῦν καὶ στοῦ Ἄπότσου;
- ΚΑ: Φαίνεται γὰρ οὖν προβλημάτων γέμειν. Ἡ γενίκευση τοῦ ὄρου «so-
cial exclusion» ὀφείλεται στὰ ἀνώτατα στελέχη τῆς Εὐρωπαϊκῆς
Ἑνώσεως πού ἀντλώντας ἀπὸ συναφεῖς θεωρήσεις Γάλλων κυρίως
κοινωνιολόγων προσδιόρισαν ἓνα ἐπιπλέον περίγραμμα «δράσεων»
γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῆς κοινωνικῆς «παθολογίας» τῶν χωρῶν τους.
- ΚΕ: Τὸ ἔδεσα κόμπο,
θὰ πάω στὸ Κολόμπο!
- ΠΛ: Ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ. Ἡ ἰδιόμορφη διεργασία περιθωριοποίησης κοι-
νωνικῶν ὁμάδων καὶ ἀτόμων, ἐπειδὴ καθίσταται ἐξαιρετικὰ δυσχε-
ρῆς ἢ πρόσβασή τους στὴν ἀγορὰ ἐργασίας καὶ ἐπομένως στὰ δημό-
σια ἀγαθὰ πού ἡ ἀντίληψη τῶν σημερινῶν κοινωνιῶν προσγράφει
στὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ ἐργαζομένου-πολίτη: ἰδοὺ ἓνα παράδειγμα πε-
ριγραφικοῦ ὀρισμοῦ!
- ΚΟ: Μὲ ποιὸ πρίσμα συντελεῖται ἡ ἐπισώρευση τῶν ἐνστάσεων αὐτῆς τῆς
περιένδυσης τῶν κοινωνικῶν ἀνισοτήτων;
- ΚΕ: who distributed Supercommunist pamphlets
in Union Square.
- ΚΑ: Εἰκότως γε. Παρακάμπτω τὸν μᾶλλον ἐλαστικὸν κατάλογο τῶν «ἀ-
ποκλεισμένων» ἢ τίς γενικόλογες μορφές τῆς «σχολικῆς ἀποτυ-
χίας» γιὰ νὰ σταθῶ στὸ πλέγμα τῶν αἰτίων «περιθωριοποίησης» μὲ
τὸ φακό τῆς «κοινωνικῆς λογικῆς», ἀναδεικνύοντας δηλαδὴ τοὺς τα-

- ξικούς συσχετισμούς και τις σύστοιχες ανισότητες της εποχής μας.
- ΚΕ: «Στην άλλη όχθη θά βρεθείς
μέ τις άποσκευές σου άδειες»...
- ΚΟ: «'Απόκλητοι» ή «έκλεκτοί»; Πρίν άπ' όλα, ή μισθωτή εργασία και οί «άποκλεισμοί» της, τούς όποίους άδυνατεί νά έρμηνεύσει ή «πολιτική λογική» εστιάζοντας τó ενδιαφέρον της στο κράτος ως δημιουργό της άστικής κοινωνίας.
- ΠΛ: Καί τοῦτο εικός. Τό «κράτος της αναγκαιότητας» γίνεται περισσότερο δυσβάσταχτο σε συνθήκες άνεργίας, πλημμελοῦς ασφάλισης, ισχνής σύνταξης και καθολικής έξαθλίωσης, πρὸς τὴν ὁποία κατατείνουν οί ἀλληλοσυμπλεκόμενοι μηχανισμοί «άποκλεισμοῦ».
- ΚΕ: protesting the narcotic tobacco haze of Capitalism.
- ΠΛ: Παράταφίλε μου τὴν πάρλα,
δοῦλος μὴ βρεθείς στὴν Κάρλα!
- ΚΑ: Τί οὖν; Ὁ συνεχῆς ἐμβολιασμός της «πολιτικῆς λογικῆς» ἀπὸ τὴν «κοινωνική λογική», γιὰ νά χρησιμοποιήσω τὴν ὀρολογία τοῦ νεαροῦ Marx μετὸν χρωματισμὸ τῶν Θέσεων γιὰ τὸν Feuerbach, προϋποθέτει πράγματι τὴν ὑπαγωγή τοῦ «κοινωνικοῦ ἀποκλεισμοῦ» στὴ θεματικὴ τῶν «κοινωνικῶν ανισοτήτων» καὶ συνακόλουθα τὴ στοιχειοθέτηση ἑνὸς σύγχρονου ἀνθρωπισμοῦ ποῦ νομιμοποιεῖ τούς «κοινωνικά ἀποκλεισμένους» ὡς φορεῖς δικαιωμάτων, τόσο τοῦ ἐργάσιμου ὅσο καὶ τοῦ ὑπὸ διάθεση χρόνου.
- ΠΛ: Ἔστω κι ἔτσι. Καὶ ποῦ θά ἐνταχθοῦν οί «κοινωνικά ἀποκλεισμένοι»; Ἡ θά μείνουν ὡς «Homeless» καὶ ὡς «outsider»; Ποιοὶ πάλι θά πλουτίσουν μετὴ φτώχεια;
- ΚΕ: Citizenship
καὶ ἓνα τσίπι!
- ΠΛ: Ὁρῶ καὶ μάλα. Ὁ «νεόπλοτος θαυμάζει τὴ σοφία τῆς Θείας Πρόνοιας κι ὁ ξεπεσμένος τὴν τύφλα τῆς μοίρας».
- ΚΕ: America I' ve given you all
and now I'm nothing.
- ΚΟ: Παντάπασι μὲν οὖν. Μαζὶ μετὴ Julia ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὴν "Poléthique" ὡς συνένωση ἠθικῆς καὶ πολιτικῆς.
- ΚΕ: «Ἴντά 'ν'αὐτὰ τσιγκάνικα;».
- ΠΛ: Στὸ σύνολο τῶν προϊόντων τοῦ πολιτισμοῦ λειτουργεῖ «a system of exclusions»;
- ΚΕ: «Κι ἄς μὴν ἔχεις τίποτα στὸν οὐρανὸ δικό σου
εἶσαι τυχερός, ἢ ἀπάτη τῶν εἰδώλων διαρκεῖ»...
- ΚΑ: Πολύ γε. Ὅποιος ἐλέγχει τὸν κρουνοὸ τῶν «ἀποκλεισμῶν» ἐποπτεύει
καὶ τὸν τρόπο ἀφήγησης τοῦ παρελθόντος.

ΚΕ: "Discrimination":

πράξη ή άπραξία
σε μια ζωή δίχως αξία;

ΚΟ: Κι αν ή δικαιοσύνη πολιτικών ποιός «διχαστής» θα βγει να μάς δι-
κάσει;

.

(Ακολουθούν άλλες 300 σελίδες τοῦ χειρογράφου, από τις όποίες οι
50 αποτελούν Commentaria «για τών διακειμενικών τὸ ζήλο». Τὸ ὅλο
κείμενο προβλέπεται να δημοσιευθεῖ τὸ 2004, ἔτος τών Ὀλυμπιακῶν Ἀ-
γώνων στην Ἀθήνα).

